

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 7/02

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. januára 2002 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť P., a. s., Z. K., zastúpenej advokátom JUDr. J. D., P., ktorou namieta porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo 20/2000, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť P., a. s., o d m i e t a pre nedostatok príslušnosti.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 14. januára 2002 doručené podanie P., a. s., Z. K. (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpenej advokátom JUDr. J. D., P., ktorým namieta porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo 20/2000. Navrhovateľ označil svoje podanie ako „Návrh na preskúmanie zákonnosti rozsudku Najvyššieho súdu v Bratislave č. k. 1 Obdo 20/2000“ a za odporcu označil Najvyšší súd Slovenskej republiky, Župné nám. 13, Bratislava. V texte podania uvádza, že tento návrh podáva podľa čl. 127 ústavy. Ústavný súd vyhodnotil podanie podľa jeho

obsahu ako ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy, čo je v súlade s výslovným prianím navrhovateľa.

Navrhovateľ tvrdí, že uvedeným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky došlo k porušeniu čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy. Neuvádza však, že by ním došlo k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Ak navrhovateľ v ústavnej sťažnosti namieta iba porušenie ustanovení ústavy, ktoré výslovne nezakotvujú základné práva a slobody, tak musí uviesť, aké ústavné práva, k porušeniu ktorých malo dôjsť, z týchto ustanovení vyvodzuje. Preto táto ústavná sťažnosť nemá náležitosti predpísané v § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.

Aj po 1. januári 2002, keď nadobudlo účinnosť nové znenie čl. 127 ústavy, platí to, čo bolo vyslovené už v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 138/93: „Ústavný súd nie je nadriadeným orgánom všeobecných súdov a nie je v jeho právomoci preskúmať ani zákonnosť ich konania a rozhodovania.“ Ústavný súd v zásade nepreskúmava, či všeobecný súd správne vyložil a aplikoval zákon. Preto nie je ústavný súd príslušný konať o tejto ústavnej sťažnosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.